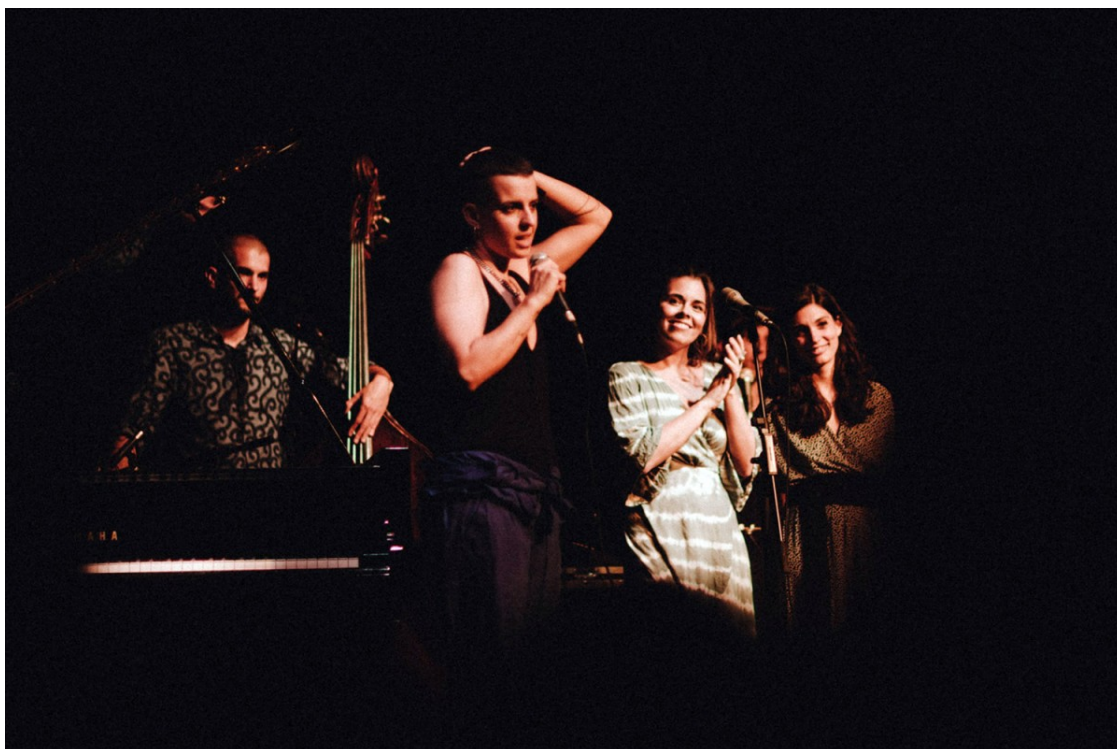

La indomable Clara Peya tanca gira a Luz de Gas

La pianista i compositora s'acomiada dels escenaris amb un concert de final de gira a la sala Luz de Gas

Clara Peya a la sala Luz de Gas l'1 de juny de 2018 | Dorothee Elfrind

Aquest divendres 1 de juny la sala Luz de Gas va acollir un *sold out* per a la pianista i compositora **Clara Peya**, que acomiadava la gira *Oceanes*, acompanyada de **Vic Moliner** (contrabaix), Panxii Badii (*lap steel* i electrònica), Andreu Moreno (bateria) i **Anna Ferrer** (veu). A més en algunes cançons van sortir a col·laborar les cantants **Clara Fiol**, Selma Bruna, la cantant i actriu Gemma Rafecas, **Paula Grande** i Sandra Sangiao (que va ser la veu que va gravar el disc de **Peya** i és vocalista de la **Barcelona Gipsy Balkan Orchestra**).

Clara Peya i una sala Luz de Gas plena de gom a gom d'incondicionals van tancar divendres passat una gira que ha sumat una cinquantena de concerts durant un any i mig per tot el territori. A la formació, un únic canvi: el bateria Andreu Moreno substituïa un sol·licitat Dídak Fernández que fa poc hem vist amb **Joan Dausà**, **Macaco** o **Judit Neddermann**. Tot i acomiadar-se d'*Oceanes*, **Peya** va anunciar que no es quedarà quieta i que ja té data i lloc (19 d'octubre, sala Apolo) per a la presentació del seu proper disc, *Estómac*, que ja s'ha cuinat i que portarà al directe acompanyada de dues bateries.

Durant el concert la pianista i compositora va qualificar *Oceanes* (Temps Record, 2017) de "suite dedicada a les dones de la meua vida, des de la meua mare i la meua estimadíssima germana fins a amigues i amants, i per extensió a totes les dones", fet que va fer arrencar una ovació al públic. I és que entre els assistents, a més d'amistats i familiars, també hi havia incondicionals

de la seva generació de l'ESMUC i del món del teatre, ja que enguany també ha trepitjat i pujat a més d'un escenari teatral, fins al punt que va ser finalista a un premi Max en la categoria de 'Millor composició musical' per l'espectacle *Pluja* l'abril del 2017.

Clara Peya es va atrevir poc a cantar perquè sabia que la seva veu no arribava a la claredat d'una Anna Ferrer. Però la música, a banda de demostrar la seva seguretat al piano i la composició -amb un equilibri de moments tan fins i preciosos com contundents-, en aquest darrer disc també rapeja impecable i implacable a la cançó que dona nom a l'àlbum. Un cop va haver cantat els versos que identifiquen les 'princeses indomables' i a ella com a una 'feminista radical', la va seguir una entusiasta aparició de **Paula Grande**, acompanyada de la delicadesa de les veus de **Clara Fiol** i Selma Bruna, dues de les tres integrants de **Marala** (faltava Paula Giberga de **La Folie**).

Si *Oceanes* ha estat un recull de composicions amb molts detalls melòdics i poètics, el que s'anuncia per al nou treball que arribarà a la tardor sembla que són cançons nascudes de les entranyes per cantar i bategar sobre "la deconstrucció de l'amor". Ara bé, quan a la sala Luz de Gas **Clara Peya** va haver dit això, seguidament es va posar a cantar ben amorosa i harmònica, assumint i projectant en tot moment tant les debilitats com els punts forts que la destaquen com una gran artista.

Un cop sap navegar per les aigües femenines i en aquesta societat líquida que invisibilitza massa les dones (recorda **Peya**: "En les mitologies grega i romana les Oceànides eren unes nimfes filles d'Oceans i Tetis. Cadascuna d'elles estava associada a una font, mar, riu o llac. Jo he decidit convertir algunes dones que han passat per la meua vida en les Oceanes, en dones d'aigua"), sembla que ara li tocarà redoblar les forces per continuar. Però viu tranquil·la la sortida a terra ferma, ja que diu que la meitat de la seva música és a les mans de **Vic Moliner**. Sort i encerts, doncs, per a totes i tots els que beuen de les profunditats.

Clara Peya. Foto: Dorothee Elfrind

